
NOTAT

Til: Folketingets Europaudvalg J.nr.: 400.A.5-3-4-631
CC: Bilag:
Fra: Udenrigsministeriet Dato: 18. november 2013
Emne: EU-Domstolen.Intervention i sag C-425/13, Kommissionen mod Rådet.

Baggrund

Kommissionen har ved EU-Domstolen anlagt sag C-425/13 mod Rådet for at få annulleret en rådsafgørelse af 13. maj 2013, hvorved Rådet bemyndiger Kommissionen til at indlede forhandlinger om en sammenkædning af EU's kvotesystem for handel med emissioner med et kvotehandelsystem i Australien.

Sagen angår primært fortolkning af TEUFartikel 218, der vedrører proceduren for indgåelse af aftaler med tredjelande og internationale organisationer. Det er fastlagt i artikel 218, stk. 2 og stk. 4, at Rådet godkender indledningen af forhandlinger, vedtager forhandlingsdirektiver, bemyndiger undertegnelse og indgår aftalerne, og at Rådet kan give forhandleren direktiver og udpege et særligt udvalg, som der skal føres samråd med under forhandlingerne.

I den konkrete rådsafgørelse havde Rådet i bemyndigelsen og forhandlingsdirektivet til Kommissionen fastlagt en nærmere procedure for samarbejdet mellem Rådet og Kommissionen under forhandlingerne, som efter Kommissionens opfattelse indebar mere kontrol med Kommissionen end normalt. Kommissionen anfægter kontrollen som et ulovligt indgreb i Kommissionens forhandlingskompetence. Rådet finder på den anden side, at eftersom traktaten alene fastsætter, at Rådet kan give forhandleren direktiver og udpege et særligt udvalg, som der skal føres samråd med under forhandlingerne, er der ikke noget til hinder for et meget detaljeret forhandlingsdirektiv.

Det er forventningen, at flere medlemslande vil anmode om at intervenere til støtte for Rådet.

Sagens betydning for Danmark

Sagen rejser principielle spørgsmål om EU's indgåelse af internationale aftaler, herunder Rådets mulighed for at følge forhandlingerne, mens de pågår. Eftersom Rådet er den institution, der skal godkende indgåelsen af internationale aftaler, når de er færdigforhandlede, har Rådet en stærk interesse i at følge forhandlingerne undervejs og i et vist omfang kunne påvirke forhandlingspositionerne afhængigt af sagens udvikling.

Siden Lissabon-traktatens ikrafttrædelse har der været en række uklarheder vedrørende procedurerne for EU's eksterne repræsentation. De nøjagtige modaliteter for Kommissionens rolle som forhandler af internationale aftaler er berørt heraf. I praksis har Rådet i en række konkrete sager efterspurgt mere information fra Kommissionen om igangværende forhandlinger, hvilket efter Rådets opfattelse ikke er blevet imødekommet af Kommissionen. Rådet har derfor i varierende grad udtrykkeligt behandlet spørgsmålet i nye forhandlingsdirektiver, og det er denne tilgang, som Kommissionen reagerer på med dette sagsanlæg. Afklaringen heraf har betydning for kompetencefordelingen mellem institutionerne og samarbejdet mellem EU og dets medlemsstater.

Regeringen er af den opfattelse, at regeringen bør afgive indlæg i sagen til støtte for Rådet, hvori der bl.a. argumenteres for, at når Rådet bemyndiger Kommissionen til at indlede forhandlinger, er der intet til hinder for, at Rådet også kan fastsætte proceduremæssige bestemmelser, som Kommissionen skal overholde.

Udenrigsministeriet